

ZÁVOJNATKA
NATKA

TETRA
PETRA

SĚGRA
PÁJA

**BAST.
AFIDLI**

BUBLINY NEBO BLBINY?

**KAPITOLA O VZDUCHU, O ŽIVOTNÍM PROSTŘEDÍ,
O CHLADNĚJŠÍCH ZEMÍCH,
O AQUACENTRU A O TOM,
CO ZNAMENAJÍ ŠPUMPRNÁDY!**

Bez vody by Kvárkov nebyl Kvárkovem. To je jasné úplně všem, kteří tu žijí. Hodně tomu pomáhá i to, že je voda dobře vidět. Tedy minimálně vlnky na hladině jsou jasný důkaz. A co je jasné a co je dobře vidět, tak o tom někteří rádi a dlouze mluví. A kdo mluví dlouze, tak to ještě neznamena, že mluví moudře. Tak je to zařízeno asi ve všech městech na světě. Vodních i těch nevodních. A když někdo nemluví ani moudře, ani vtipně, tak pak to všem připadá, že mluví prostě dlouze. Nuda jak vyšitá. Tohle tu ví i všechny děti.

„Všichni kolem pořád dokola mluví o vodě, jak je pro nás důležitá a že bychom bez ní nemohli žít,“ rozčílila se Závojnátka Natka, když si před vysokým domem v Lijánové ulici vyzvedávala svůj výtisk kvárkovského deníku **VLNA**. Rozčíleně bouchla ploutví do novin v místě, kde bylo zrovna psáno o tom, jak starosta Ancistrus řekl obyvatelům, že je v Kvárkově voda a že je všude.

„A co takhle přemýšlet někdy i o věcech, které nejsou vidět na první pohled, ale jsou možná stejně důležité?“ zeptala se sama sebe Závojnátka Natka, když zrovna kolem probíhaly její susedky z Lijánové ulice – Tetra Petra a její sestra Pája.

„To jsem ráda, holky, že vás vidím. No, uznejte, že mám pravdu?“ Ani nečekala na odpověď a hned pokračovala: „Jasně, voda je důležitá, ale co vzduch? Copak ten není důležitý? Vzduch přece potřebujeme taky!“

Závojnátka Natka se občas nechala strhnout něčím, co považovala za správné a mluvila pak jako paní učitelka u tabule. Možná i proto měla na starosti Bublináč, kde se potkávaly děti z celého města. Závojnátka Natka tu pracovala jako kámoška. Dá se pracovat jako kámoška? V Bublináči rozhodně ano. Tady to znamená trochu paní učitelku, trochu tetu, trochu vedoucí oddílu nebo trenérku.

Bublináč nebo tedy správně řečeno **BUBLINÁRIUM** je zajímavé kvárkovské zařízení. Někteří dospěláci říkají, že je něco mezi školkou, školou, zájmovým kroužkem a sportovním oddílem. Pro děti zkrátka Bublináč a hotovo. Bublináč leží na druhém konci města. Hned vedle nejvyšší hory, které se říká Obří. Všechno je tu barevnější, světlejší a pro všechny tak nějak veselejší, a to je nejvíc. Ze spodní části hory zpod těžkých balvanů totiž vychází hustý proud bublin. Ten proud vypadá až trochu tajemně. Objeví se někde pod kamenem a ztratí se až úplně nahoře na hladině. A právě podle těch bublin dostal název Bublinárium.

Tohle místo je tu od nepaměti a snad úplně všichni z Kvárkova ho mají rádi. Velcí i malí. Bublínky jsou skvělá věc na vyblbnutí. Může se do nich narážet, kličkovat mezi nimi, surfovat nebo driblovat jako s míčem. Prostě všechno, co si kdo usmyslí. A je jich tolik, že i dokonale osvěží dětské hlavičky. Podle některých by bylo nejlepší, kdyby sem chodili i dospěláci. A často. Prý by to moc potřebovali.

Hned vedle proudu bublinek jsou rozestavěny placaté kamínky, kde si děti sednou, povídají si nebo pozorují něco zajímavého. Zkrátka takové multifunkční aquacentrum - řečeno dospěláckým jazykem stavitelů. Aquacentrum, které umí zařídit, aby tu děti byly rády. A aby se třeba i něco naučily, ale tak nějak nenuceně. Hlavně aby nebyla nuda jako prý v některých jiných městech a školách.

Tohle všechno je zásluha právě Závojnátky Natky. Dnes jí to ale mimořádně nevyšlo. Možná to bylo tím, že nebyla v Bublináči, ale doma v Lijánové ulici. Možná to bylo tím, že se zkrátka rozčílila, když si četla noviny. To se prý některým dospělákům občas stává. Každopádně Tetru Petru a malou Páju debatování o vzduchu a vodě moc nezajímalo. Koukly se na sebe a zlehka našpulily pusy. Tento signál si kdysi vymyslely, když si chtěly beze slov jedna druhé říct, že je něco vůbec nebere.

Ted' neměly fakt chuť řešit se Závojnatkou Natkou otázky životního prostředí. Už to slovo párkrát slyšely, ale připadalo jim divné. „To jsou pořád slova jako prostředí, prostředek, prostor. Tyto věci necháme dospělákům!“ řekly si už dávno Tetra Petra s Neonkou Leonkou a Pája se k nim ráda přidala. Tetra Petra vymyslela a Pája s tím samozřejmě souhlasila, že životní prostředí pro ně znamená uklízet si po sobě a neházet odpadky kolem sebe. A občas uklidí ve městě třeba i po ostatních, kteří to neumí nebo nechtějí umět. Ale nepotřebují o tom moc povídat.

„Pájo, skočíme si na Bublináč?“ zeptala se Tetra Petra malé Páji, když trošku poodběhly od Natky. „Dobře, ale jen tak bez povídání, jo? Zablbnout si. Nechce se mi zase poslouchat vědátorování o duchu,“ zašeptala Pája a trošku se u toho zamračila směrem k Natce. Pája je ještě pořád malá holka, proto si některá slova plete nebo je úplně vymění za jiné.

Závojnátka Natka byla starší než Tetra Petra a samozřejmě o dost starší než malá Pája. Do Kvárkova se nastěhovala ještě před narozením Tetry Petry, a jak sama říkala, moc se jí tu nelíbilo. Nemohla si zvyknout na to horko ve městě. „Fakt děsný vedro. Jak tu můžete žít?“ říkala první měsíc. Pocházela z daleko chladnějších míst a možná i proto byla ráda, když se mohla pohybovat kolem Bublináče a chladit se jeho bublinami.

„Vzduchu, ty duchu!“ zasmála se Tetra Petra. „Jasně, zasurfujeme na bublinách a pak si půjdeme hrát domů, chceš?“ dodala ještě a věděla, že Pája s ní bude určitě souhlasit. „Suprovní,“ zaradovala se malá Pája. Tetra Petra pro ni nebyla jen obyčejná ségra, ale fakt ta největší kamarádka na světě.

Cestou na Bublináč dělaly různé špumprnády, jak tomu říkaly. Poskakovaly, skákaly panáka po očíslovaných kamenech až do čísla 10 nebo hrály na schovávanou. Anebo hrály slovní hádanky. To byla jediná šance, jak přesvědčit malou Páju, aby ještě vydržela jít aspoň kousek a nebrblala tolik. Bublináč byl totiž z jejich Lijánovy ulice docela daleko. Po několika kolech skákání panáků a spoustou slovních hádanek se konečně dostaly k Bublináči. Podívaly se k bublinám a zíraly překvapeně jako živorodka na jikru.

Během chvilky na to Pája zapomněla a všechny tři bláznily na bublinách, jako kdyby byly stejně staré. Malá Pája si do tohoto odpoledne myslela, že takhle blbnout s bublinami umí jenom děti a že dospěláci se už ani radovat neumí.

Na vysokých bublinách někde u hladiny už nějakou chvíli surfovala Závojnátka Natka, křičela nadšením na celé kolo a nebylo ani vidu po rozčilení nad důležitostí vzduchu pro všechny obyvatele města. „Holky, pojďte sem, tady je super vlna!“ volala na Tetru Petru a Páju. Malá Pája byla nejprve trochu zaskočená. Nemohla uvěřit, jestli je to opravdu ta stejná Závojnátka Natka. Ještě před chvílí byla tak rozčilená a teď se směje jako čerstvě rozkvetlý lístek.

Když se navečer loučily, přitočila se malá Pája k Závojnátce Natce a řekla jí: „Už tomu rozumím, proč potřebujeme ten duch, teda vzduch! Aby se s ním daly dělat blbiny!“ Natka trochu nechápavě zvedla hlavu směrem k Tetře Petře a ta jen prohodila: „Možná myslela bubliny, možná myslela blbiny! Těžko říct!“ A všechny tři se začaly tak smát, až z toho málem dostaly škytavku.